

Muhammed Omar om bibliotek

Sedan jag blev skribent på heltid på för ungefär tre år sedan läser jag mycket av plikt. Sådant som måste tragglas igenom för hyrans skull. Men jag har ändå några favoritförfattare, som jag inte läser för att jag måste, utan av ren njutning.

En av dem är den amerikanske skräck- och sciencefictionförfattaren H. P. Lovecraft (1890-1937). Han är nog mest känd för sina berättelser om jättelika monster som ruvar på havets botten i ruinerna efter försvunna civilisationer.

Jag gillar hans berättelser. Men vi har också vissa saker gemensamt. Lovecraft hade klen hälsa och spenderade därför mycket tid i sin morfars bibliotek i stället för att gå i skolan. Han slukade allt. Men han var särskilt förtjust i arabisk litteratur, närmare bestämt *Tusen och en natt*.

Under min skoltid var biblioteket en tillflykt. Den plats jag trivdes bäst på var biblioteket och den plats där jag inte trivdes alls – till och med otrivdes – var skolgården. På rasterna hände det ganska ofta att jag smög iväg till biblioteket.

På så sätt kan jag känna igen mig i Lovecraft. Medan han satt där och läste dag ut och dag in skapade han en fantasifigur som han kallade Abdul Alhazred eller ”den galne araben”. Nu är det så att ”al” på arabiska är ett prefix som anger bestämd form. Man kan inte ha två ”al” efter varandra så Abdul Alhazred är inget arabiskt namn trots att det låter så. Snarare är det en ordlek som ska läsas ”All-has-read”, det vill säga ”allt-har-läst”.

Det var nämligen så att den unge Lovecraft läste allt som fanns i sin morfars bibliotek och folk runtomkring honom trodde att han skulle bli galen av allt läsande, därav uppkomsten av ”den galne araben”, hans alter-ego.

Jag minns själv hur man sa att jag skulle bli galen av allt läsande. Än mer så eftersom jag läste ”onyttiga” böcker. Man tyckte att jag skulle koncentrera mig mer på läxan så att jag skulle kunna få ett bekvämt, tryggt och högavlönat arbetet som vuxen.

De ”onyttiga” böckerna förde dock viss nytta med sig, har det visat sig. Utan dem hade jag inte kunnat utföra det arbete jag har idag: läsa och skriva. Mitt arbete har jag således mitt skolbibliotek på Kvarngärdet i Uppsala att tacka för. Men också min morfar.

Han hade inte ett lika märkvärdigt bibliotek som Lovecrafts morfar borta i Providence, USA. Men han var hembygdshistoriker och släktforskare från byn Alsen i Jämtland. Dessutom hade han i sin ägo en familjebibel med illustrationer av Gustave Doré.

De mörka scenerna ur Bibeln väckte min fantasi. Och, hör och häpna, även Lovecraft var en stor beundrare av Doré. Men där slutar – såvitt jag vet - likheterna oss emellan.

Mohamed Omar

